

Puteano.

Nobilissime ac doctissime Domine

(177)

In extremas temporis angustias redactus, brevis hic esse cogor,
quia brevi hic non esse. Ecce enim in procinctu me depre-
hendis, et valedicentem rursus turbido, quas nosti, Musis
meis, ut in turbationes auferas, quas non nosti, perpetua
tranquillitate, et quod ais, amoenitate nusquam interrup-
ta septus. Itaque ut vere brevis ~~et~~ sim, Curatum est
Baexio quam ocijssime quod mandasti. Curabitur porro,
quod vel tuarum commodorum gratia vel amicorum impe-
rabis. Sic semel de me statuito, et quantum fieri potest
quaeso, ne me inutilem amicum possideto. Circulum Ula-
nianum fortasse tu doles, ego vel inepti impugnavi gaudis,
quo nimirum sapius ad me revolvatur, appareatque non
assettionibus tuis et vindicis ab irritata manu executionis
quotidies, ac Dis boni! quanto cultior! Haec elapso mihi
Itaga in navigio vel curru lectio erit, ut ex itinere quas
te salutare indies videar, aut vias comitem verius amplecti
quod ut semel caram liceat, modo sic in Belgis utrinque
benedit, ardentissime cupio, et te valere, viri summe,
et me amare. Hagae, ut dicebam, in procinctu. 19. Cal.
Maij MDCCXXXIII.

Amplissimum Tuldenum
Reipublicae quantum quisquam
utilissimum doctorem, inte-
gerissimo affectu saluto.

Heinsio.

Nobilissime Domine

(178)

Prostantes illas literas tuas, quibus adversus Balzai leues
scrupulos fortiter tu quidem et ab imâ eruditione
causam agis, mosse Vincentii Fabricii mentionem facit
multo post pueri libellum accepi, et cum jam adentissi-
mo affectus tam singularis ingenij dotes in tenella aetate
exosculatus essem. Tua porro commendatio cum
accessit, postquam me brevi de re quacumque non
ambigere

2